

sekvents føre til, at vi nærmede os det Punkt, da Anslagemagten griber til, hvor Bevillingsmyndigheden slipper.

Saall: Jeg kan ikke Andet end takke den ærede Ordfører for de Yttringer, der fremkom fra hans Side, forsaavidt de angik hans Følelser overfor mig personlig, og jeg kan kun beslage, at han med disse Følelser har villet virke med til at afsatte og underskrive en Betænkning, hvori der findes Yttringer som dem, jeg tidligere har tilladt mig at fremhæve. Jeg henstiller til den ærede Ordfører og til Enhver, der læser disse Yttringer, om de stemme med den Opfattelse af mig personlig, som den ærede Ordfører nylig har givet tilkjende. — Forsaavidt den ærede Ordfører har søgt en Forklaring, men ikke en Undskyldning, af min Handlemaade i de politiske Forhold, som have bestaaet, tror jeg, at han tog fejl. Det kunde ganske sikkert ikke falde mig ind her at gaa tilbage til det Forhold, som bestod imellem det tidligere Ministerium og dette Things Flertal; men jeg kan forsikre den ærede Rigsdagsmand, at dette Forhold ikke paa nogen Maade kunde have haft Indflydelse paa min hele Stilling i den Retning, han tænkte sig. Det vilde ogsaa være besynderligt, om det havde været Tilfelde, ja, jeg tør næsten sige, at der vilde være noget fuldstændig Modsigende deri. Dersom man stod i et saadant Forhold til Rigsdagen, og navnlig til Folkethinget, om hvilket der jo her kun er Tale, at man vidste, at man havde en fast og sikker Tilslutning hos det — jeg tror at kunne tale med om en saadan Tilstand som en, jeg har kjendt — kunde jeg derimod forstaa, at det ikke vilde virke affrækkende fra at gaa rask frem og tage Beslutning uden at komme til Folkethinget, idet man jo netop da maatte gaa ud fra at kunne være sikker paa en venlig Modtagelse fra dets Side. Hvad altsaa angaar den Bemærkning, det ærede Medlem gjorde om, at det Forhold, der dengang bestod, skulde have virket saaledes paa mig, som han mente, maa jeg sige, at det synes mig ganske klart, at det netop maatte have virket ganske modsat. Da jeg nemlig ikke alene fuldstændig var mig mit Ansvar bevidst, om hvilket jeg dog selv troede at kunne danne mig en Dom, og med Hensyn til hvilket jeg, saaledes som jeg før sagde, kunde have en ganske rolig Bevidsthed, men da jeg tillige vidste, hvilke Ubehageligheder der kan følge efter, ja, da jeg havde en sikker Følelse af, at de vilde følge efter, maatte min Stilling netop staa meget klart for mig paa Grund af det Forhold, som, efter hvad der har været mig tilstrækkelig bekjendt, desværre har bestaaet i adskillige Aar mellem Things Flertal og Regjeringen. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører bør dvæle ved denne Betragtning, thi den kan umulig holde Stik. Søvrigt skal jeg ikke gaa ind paa de enkelte Punkter, som den ærede Ordfører har fremdraget. Jeg skal oprigtig søge

at finde saa milde Udtryk som muligt ligeoverfor den Erklæring, der fra Begyndelsen af gaves fra den ærede Ordførers Side. Jeg veed vel, at han har Banfelighed ved at forlade sin engang fattede personlige Formening, men jeg kan ikke sige Andet, end at det var noget for dristigt, naar han sagde, at de Dplysninger, jeg kom med, ikke have vist, at der var betydelige Mangler i de detaljerede Dplysninger, som Udvalget har givet. Jeg tror, det vil være meget uheldigt for ham, naar der i Tidenden kommer til at staa som en Nespik fra ham, at de Dplysninger, jeg havde givet, ikke skulde have rokket ud, hvad der staa i Betænkningen, og man derpaa læser, hvad jeg virkelig har sagt. — Jeg skal endnu berøre to Punkter, der fremkom i Begyndelsen og i Slutningen af den ærede Ordførers Foredrag. Det første angik mit Udtryk af mig — der iøvrigt ikke fremkom med nogen videre Prætension fra min Side — om, at det ikke skulde være korrekt at sige, at Overskriftelsen beløb sig til 165,000 Rd. — Jeg tror tilstrækkelig at have oplyst dette ved at sige, at da man samtidig havde stillet en Opfordring til Kommunen om at betale Halvdelen deraf, saa kunde det vel være, at denne Opfordring vilde blive opfyldt. Deri tror jeg, at den ærede Ordfører maa være fuldstændig enig med mig. Hvad der imidlertid overraskede mig, var, at den ærede Ordfører syntes ligefrem at skyde den Tanke bort, at der i saa Henseende kunde være Tale om nogen Forpligtelse for Kommunen. Dette svarer ikke ganske til, hvad vi tidligere have hørt, men hvad der blandt det meget Overraskende har været mig det mest Overraskende er, at man ordentlig har gjort sig Anstrengelse for at forhindre Kommunen i at komme til at betale. Det har været overraskende, at man fra Begyndelsen af har gjort alt Muligt for at vanskeliggjøre dette ved at udtale sig, saaledes som den ærede Ordfører idag har udtalt sig, medens man tidligere stadig er gaaet ud fra, at Kommunen skulde bidrage endog Nere end Staten. Efter hvad den ærede Ordfører den Gang yttrede, gif man ud fra, at de yberligere Overskriftelser, som han forventede vilde komme, vilde blive dækkede andesteds fra, hvorved han aabenbart sigtede til Kommunen. (Modsigelse). Det er ganske vist, og det er ogsaa sagt fra andre Sider; derom er der ingen Tvivl. Det er ogsaa idag blevet fremhævet, at Kommunen skulde bidrage mindst 250,000 Rd. Jeg kunde forstaa, om man vilde sige til Ministeriet: Vi vilde ikke gaa ind paa Bevillingen, fordi vi først maa søge at faae Pengene hos Kommunen; men jeg kan ikke forstaa, at man vil skyde Tanken helt bort, og at man ikke vil erkjende — hvad jeg tror vilde være det Retteste — at man fra Ministeriets Side naturlig har været betænkt paa, har lagt Vægt paa at bringe det til, at Theatret ogsaa ved sin sidste Afslutning kom til at deles mellem Kommunen og Staten, idet derved ogsaa Finantserne bleve fritagne for